

שנתיים של אור בתוך החושך

מאז אותו לילה דרמטי במוצאי שמחת תורה תשפ"ד, שבו התכנסו בכפר חב"ד עשרות שלוחים והחליטו על הקמת מערך חרום לאומי, הפכה אגודת צעירי חב"ד בראשות הרב יוסף יצחק אהרונוב לעוגן רוחני ולב פועם של חסד, אמונה ותקווה עבור אלפי משפחות, חיילים וקהילות בישראל ובעולם « מהקמת החמ"ל בליל האימה, דרך המסע ההיסטורי של משפחות החטופים לציונו של כ"ק מרן האדמו"ר מליובאוויטש זי"ע ופגישותיהם עם בכירי הממשל בווינגטון, ועד סיכום שנתיים של עשייה מתמדת » צעירי חב"ד ממשיכים להאיר את עם ישראל באורו של הרבי, בליווי, בתפילה ובאהבת ישראל שאינה יודעת גבול » הרב אהרונוב מסכם: "המלחמה אולי הסתיימה, אבל הלבבות עדיין זקוקים לאור. תפקידנו להמשיך ולהאיר עד שתבוא הגאולה השלמה"

לסחרור של אייודאות. הרב אהרונוב עמד בלב הסערה. סביבו התכנסו עשרות שלו-חיים, חלקם הגיעו היישר מהכבישים הריקים, עם טלפון ביד אחת וטלית קטנה ביד השנייה. אף אחד לא הספיק לשוב הביתה. הם התאספו אל תוך האולם שבמטה בכפר, נושאים בעיניהם שאלה

הקו של הרב יוסף יצחק אהרונוב, יו"ר צעירי אגודת חב"ד, לא חדל לצלצל. "הרב, יש עדיין ירי כבד סביב הבית", "אנחנו לא מצליחים להגיע לשליח באפיקים", "יש לנו פצועים, צריכים עזר רה דחופה". שברי שיחות, קולות שבורים, תחושת חרדה כללית. איש עדיין לא ידע את ממדי האסון. העולם היהודי כולו נכנס

י. אהרנסון

##מוצאי שמחת תורה תשפ"ד, שעת לילה מאוחרת##. בימים כתיקונם היה זה הזמן שבו מתמלא כפר חב"ד בשירה, ריקודים והמוני משתתפים בהקפות שניות המסורתיות - מעמד אדיר שמו"שך אליו אלפי אנשים מכל רחבי הארץ, שרים ורוקדים עם ספרי התורה באחת

מתמונות השמחה הגדולות של השנה.

אך באותו מוצאי חג הפכה לאבל שמחתנו. הרחובות שעמדו להתמלא באלפי חוגגים היו דוממים. מעמד ההקפות השניות, סמל האחדות והשירה של עם ישראל, בוטל.

במקומו, באותה שעה עצמה, התקיים כינוס חרום חסר תקדים בבית אגודת צעירי חב"ד שבכפר חב"ד. מוחץ לחלונות עדיין הדהדו אזעקות. קולות נפץ רחוקים התערבבו בצפירות אמבולנסים וקריאות בהולות. מדינה שלמה ניסתה להבין מה התרחש באותו יום, מה בדיוק קרה בדרום, כמה נרצחו, כמה נחטפו, וכמה עוד נעדרים. בתוך כך, במטה המרכזי של צעירי אגודת חב"ד בבנין 770 שררה תכונה חריגה. טלפונים לא חדלו לצלצל. שלוחים בדרום, בשרות, באשקלון, באופקים, בנתיבות, דיווחו בזה אחר זה: חלקם הצליחו להימלט ברגע האחרון, אחרים נצורים בבתייהם עם משפחותיהם ועם יהודים שנמלטו אליהם. היו גם כאלה שנותרו מקשה. לא ענו, לא השיבו, לא נודע גורלם.

בתי חב"ד
באזור המרכז
גויסו לשמש
מוקדי אירוח
למשפחות
מפונות.
עשרות
משפחות
מעוטף
עזה הוסעו
לבתי מלון
בירושלים
ובצפון,
והשלוחים
הראשונים
כבר היו שם,
בכניסה, עם
חיוך מלה
טובה וארוחה
חמה

רכב התרעננות לחיילים, על רקע המרכז הלוגיסטי של צא"ח ששירת את משפחות החטופים והמפונים

בתי חב"ד באזור המרכז גויסו לשמש מוקדי אירוח למשפחות מפונות. עשרות משפחות מעוטף עזה הוסעו לבתי מלון בירושלים ובצפון, והשלוחים הראשונים כבר היו שם, בכניסה, עם חיוך מלה טובה וארוחה חמה. בריבזמן נפתחו מוקדים אזוריים לסיוע. אחד בבאר שבע, שני באשדוד, אחר בקרית גת. כל מוקד ריכז את פניות השלוחים סביבו ודאג להעביר אותן לחמ"ל בכפר חב"ד. השפה הארגונית היתה צבאית כמעט, כל אחד ידע את תפקידו, אך הרוח היתה חסידית לחלוטין. בצפת נפתח מוקד לתפילות ולחיזוק רוחני, ובירושלים מוקד תמיכה למשפחות החטופים. השלוחים פעלו יום ולילה. חלקם בשטח, אחרים בטלפונים. היו ששילבו בין השניים: שליח מעפולה שנסע עם ציוד לחיילים בבסיס בדרום, ולאחר מכן נותר לשהות בבית-חולים בבאר שבע כדי לעודד פצועים. "היו שלוחים שפשוט לא ישנו", מספר אחד מהשלוחים הפעילים. "כולם הרגישו שהרבי שלח אותנו למשימה הזו. לא היתה שאלה של 'כמה זמן זה ייקח' או 'מי ישלם על הדלק'. הכל היה מתוך תחושת שליחות מוחלטת".

עזרה לפצועים ולמשפחות החטופים

בתוך יומיים בלבד נפתחו אגפים ייעודיים: אגף לבי קורי חולים ופצועים, שהגיע לכל מחלקות בתי החולים בארץ; אגף למשפחות חטופים ונעדרים, שטיפל לא רק בצרכים המעשיים אלא גם בליווי הרגשי; אגף לעורף ולמפונים, שניהל מבצע אספקת מזון ארצי בהיקף של אלפי משפחות מדי יום. אחד המוקדים הרגשיים ביותר היה בבתי המשפחות של החטופים. שלוחים מכל רחבי הארץ הגיעו לשם עם מילות חיזוק, עם תפילין, עם מזוזות. חלק מהמשפחות ביקשו מהם פשוט לשבת איתן. "אנחנו לא פסיכולוגים", אמר אחד השלוחים, "אבל אנחנו שליחים של הרבי, ועם הלב הזה לפעמים מלה אחת של אמונה עושה יותר מאלף טיפולים". גם השלוחים שנותרו בדרום לא נטשו את עמדותיהם. בבית חב"ד בשדרות המשיך השליח לפעול מתוך מקלט, למרות האש מסביב. באופקים חילקו השליחים אוכל חם לשוטרים ולחיילים בין אזעקה לאזעקה. בנתיבות, אחת המשפחות שפונתה סיפרה כי השליח המקומי נשאר לבדו בעיר כדי לוודא שכל משפחה יהודית הגיעה ליעדה. "הרב שלנו לא עזב", סיפרו שם. "הוא אמר: אם הרבי לא עוזב אף יהודי, גם אני לא עוזב". תוך שבוע בלבד הפך מערך החרום של 'צעירי חב"ד' למבצע לוגיסטי אדיר: למעלה ממיליון ערכות נרות שבת חולקו ברחבי הארץ; 1.4 מיליון הנחות תפילין התקיימו

מבקשים ציוד דחוף!", "לפתוח קו סיוע למשפחות החטופים!", "יש מאות מפונים במלונות בירושלים – לדאוג להם מיד לאוכל!".

בתוך שעות ספורות הוקם חמ"ל ראשון, שולחנות מאולתרים, מחשבים ניידים, לוחות לבנים עם שמות שלוחים ויעדים. צעירים רצו בין החדרים, ניידים צלצלו בלי הפסקה, קווי תקשורת נפתחו בין הכפר לבין בתי חב"ד ברחבי הארץ. שלוחים שנותרו בקו החזית סירבו לעזוב את מקומם למרות הירי הבלתי פוסק. "אנחנו לא נוטשים", אמר אחד מהם בקול נחוש דרך הטלפון, "אם יש פה יהודים אנחנו אתם".

החמ"ל עבד סביב השעון. טלפונים הועברו לבתי-חר לים, למלונות שבהם שוכנו המפונים, ולבתי חב"ד במרכז הארץ שהפכו באחת למוקדי עזרה. שלוחים ארגנו משלוחי אוכל חמים למשפחות מהעוטף, מתנדבים גויסו לשהות עם ילדים שפוננו מבתיהם, ורכבים יצאו בלילה עם ציוד חיוני אל אזורים מנותקים.

זו לא היתה עוד ישיבה ארגונית, זו היתה לידה של מערך חרום חסידי, שעתידי להפוך בתוך שעות לעוגן רוחני ולאומי. בין אזעקה לאזעקה, בין דיווח על נעדרים לקריאה לעזרה, נולדה באותו מוצאי חג ההחלטה ההיסטורית שהציתה את אחת ההתארגנויות הגדולות בתולדות חב"ד בארץ ישראל.

כך הוקם המטה הארצי

השעות הראשונות שלאחר כינוס החרום בכפר חב"ד נחרתו בזכרון כל הנוכחים כלילה שלא ישכחו לעולם. עד הבוקר כבר לא נותר ספק: 'צעירי אגודת חב"ד' הפכה, בלילה, לכתובת הלאומית-רוחנית של עם ישראל בשעת הקשה.

עוד באותו הלילה הונחו היסודות להקמת מערך החרום הארצי של שלוחי הרבי: חמ"ל מרכזי בכפר חב"ד, חמ"לי משנה באזורים מרכזיים, ושרשרת תקשורת רציפה עם מאות בתי חב"ד ברחבי הארץ.

לכל שליח נקבע תפקיד מוגדר: מי אחראי לחזית הדרומית, מי למרכזי הפינוי, מי לבתי החולים, ומי לטיפול במשפחות החטופים.

"אנחנו פועלים בשתי זרועות", הסביר הרב אהרונב באותן שעות. "זרוע אחת היא גשמית: מזון, לינה, ציוד, סיוע רפואי; הזרוע השנייה רוחנית: חיזוק, תפילה, אמונה ותקווה. אלה שני צדי אותו מטבע – כך לימד אותנו הרבי, שכאשר כואב ליהודי אחת, האחרות היא של כולנו".

בפועל החלה הפעילות עוד באותו הבוקר. טנדרים יצאו מן הכפר דרומה, עמוסים ארגונים, אוכל חם, ציוד היגייני, מזרנים וצעצועים לילדים.

ראש מפעל השליחות, הרב אהרונב, בהדלקת נרות חנוכה עם חיילים בלב העיר עזה

אחת: מה עושים עכשיו?

ברקע הגיעו תמונות קשות מהדרום. רחובות חרבים, בתים שרופים, לוחמים מותשים, ואזרחים המנסים להבין איך קרסה השגרה ביום אחד. המתח באולם היה כמעט מוחשי. איש לא דיבר ואז קם הרב אהרונב ממקומו, פניו רציניות אך נחושות. קולו היה תחילה שקט, אך כל מלה נשמעה כמו פקודה של שליחות:

"אחים יקרים, שלוחי הרבי! כולנו רואים מה מתרחש בחוץ, כאוס, בלבול, פחד. אבל אנחנו שלוחי הרבי, והעולם כולו מצפה מאתנו לתגובה. חב"ד היא הכתובת לכל יהודי בכל עת, ובוודאי על אחת כמה וכמה בשעת חרום כזו. זה הזמן לשאול את עצמנו: מה הרבי רוצה מאתנו עכשיו? 'והתשובה ברורה: לפעול. לא לשבת, לא לחכות.

לפעול למען כלל ישראל, בגשמיות וברוחניות גם יחד. לדאוג למשפחות שפוננו מבתיהן, להביא אוכל לפצועים בבתי החולים, לעודד את החיילים בחזית, ולהיות העוגן הרוחני של עם ישראל ברגעים הקשים ביותר.

"עלינו להקים עכשיו מערך חרום ארצי, מערך של חסד, של אור ושל תקווה. להראות לעם ישראל שאנחנו כאן, שעם ישראל לא לבד".

המילים הללו הדהדו באולם. שתיקה קצרה השתררה, ואז פרץ גל של תנועה. טלפונים נשלפו, רשימות נכתבו, קווים נפתחו.

"אשקלון – קיבלנו קשר עם השליח!", "שדרות

לאחר מכן נערך כנס חיזוק באהל הסמוך, ביוזמת 'צעירי אגודת חב"ד'. הרב אהרונב נשא דברים נרגשים: "הרבי הוא הכתובת של כל יהודי, ובוודאי בעת חרום. הבאנו אליה, רבי, את ילדיך – משפחות ישראל הכואבות. פעל ברחמים בשמים לזכותם. אתה לימדת אותנו שאין חושך שאין בכוחו של נר קטן להאיר, ואני חנו נמשיך באור הזה".

לאחר מכן פרצה שירה – "אנעים זמירות", "אני מאמין", "רחמנא דעני לעניי ענינן". קולות של דמעות ושל נשמות מתפללות מילאו את הלילה.

כאשר עזבו המשפחות את האהל לפנות בוקר אמר אחד ההורים: "הרגשתי שכאן, בין האדמה הזו לשמים, נפתח שער. לראשונה מאז שמחת תורה נשמתי נשימה של תקוה".

01:00 אחר הצות. המשפחות מגיעות למלון סמוך לשדה התעופה קנדי. איש כמעט לא ישן. "שלוש שעות שינה – זה פינוק", אומרת אם אחת לחברתה. הומור שחור מתגנב בין הדמעות. "מה אספר לו כשיחזור?" שואלת אם אחרת. "שב זמן שהוא היה בעזה אני ססתי לאמריקה?".

בשעה 08:00 בבוקר המריאה טיסה 011 של 'אל על' מניו יורק לווינגטון, זו היתה טיסה ראשונה מסוג גה בהיסטוריה, מטוס מלא במשפחות חטופים, מלווים בשליחי חב"ד, בדרכם לזעוק את כאבם בלב העולם. אפילו אנשי הצוות של 'אל על', שראו הכל, התרגשו.

הזעקה שהדהדה עד הקונגרס

12:00 בצהריים, בנין דירקסן – מתחם משרדי הסנאט האמריקני. באולם המרכזי מתאספים סנאטורים וחברי קונגרס, רפובליקנים ודמוקרטים כאחד, מחוזה נדיר בארצות הברית הקוטבית של ימינו. בפעם הראשונה ניצבים מולם עשרות בני משפחות חטופים מישראל.

הרב אהרונב פותח בדברים: "לפני שעות ספורות עמדנו בציון קדוש שבו יהודים מכל העולם מתפללים לגאולה. כעת אנו עומדים בלב בירת העולם, ומבי קשים צדק, רחמים ואנושיות. בשם הורים שמחכים לילדיהם".

אחריו עולים הדוברים, אם, אב, אחות, סב. דבריהם חודרים ללב. כשקולה של אם אחת נשבר בבכי, אחד הסנאטורים פרץ בבכי גם הוא. זהו מחזה שלא נראה כמותו בהיסטוריה של הקונגרס. "זה לא פוליטיקה", אמר אחד העיתונאים המקומיים. "זו נשמה".

לאחר הכנס השתתפו המשפחות בעצרת ענקית בסמוך לגבעת הקפיטול. אלפים הניפו שלטים ודי גלי ישראל וקראו "Bring Them Home Now".

התקוה באהל הקדוש

יום שני, השעה 22:00. הקור הניו־יורקי חודר לעצמות, אך איש אינו מתלונן. מאות מבני הקהילה היהודית המקומית מתאספים מחוץ לבית העלמין בקווינס, לא הרחק מנמל התעופה JFK. הם ממתנינים, עטופים במעילים, מחזיקים שלטים ועליהם תמונות החטופים.

כשארבעת האוטובוסים נעצרים נושם הקהל עמוק. הדלתות נפתחות ומתוכן יורדים בני המשפחות. השי רה פורצת מאליה – "עם ישראל חי". הקול מתערבב בבכי, בחיזוקים ארוכים, בכתפיים רועדות. האוקיינוס שמפריד בין ישראל לאמריקה נעלם ברגע אחד. עם ישראל נהפך לגוף אחד של כאב וערבות הדדית.

בני המשפחות צועדים בשביל המוליך לעבר האהל הקדוש, ציונו של הרבי מליובאוויטש זי"ע. הרב אהרר נוב מברך כל אחד, מניח יד על כתף, לוחש מילות עידוד. לצדו הגאון הרב בערל לאזאר שליט"א, רבה של רוסיה, ושלוחים בכירים מארצות הברית.

המשפחות מתרגשות לקבל את פניו של מזכירו של הרבי, הרב חיים יהודה קרינסקי, שלמרות גילו המבוגר הוא ניגש לכל משפחה ומשפחה, מחזק ומעודד, ואף נותן מטבע ברכה מהרב.

במתחם ההכנה מוקרן קטע נדיר מדברי הרבי: "אין ייאוש בעולם כלל". לאחר מכן נשמעת שירת "כל העולם כולו גשר צר מאוד". קול יגיגן חרישי ממלא את המקום. העיניים לחות, הלבבות רועדים. "הרבי לימד שכל חושך מחייב תגובה של אור", אומר הרב אהרונב. "ואנחנו באנו להביא לכאן את האור של עם ישראל כולו".

רגעי קדושה ודמעות

23:00 בלילה. הכניסה לאהל מתבצעת בקבוצות של חמישים. לפני כן, כל אחד מקבל פתק – פ"נ – וכותב עליו את שמות יקיריו. האותיות רועדות, הדיו נמרח מדמעות. שמות החטופים, הפצועים, הנעדרים, קרובים רחוקים.

האזור המרכזי באהל, שבו מושלכים הפתקים, מכוסה בתמונות החטופים שהביאו השלוחים. המראה קורע לב. הדממה נקרעת בתפילות חרישיות, לעתים בקול רם. "שיר למעלות אשא עיני אל ההרים...", "מן המצר קראתי יי...".

קולות רועדים, תחנונים, ובתוכם תקוה אחת: שה רבי יעתיב ויפעל בשמים לזכותם. "עמדנו שם", סיפר אב, "והרגשנו שהרבי שומע כל שם, כל דמעה. זה היה רגע של אמונה שאין לה הסבר".

כשארבעת האוטובוסים נעצרים נושם הקהל עמוק. הדלתות נפתחות ומתוכן יורדים בני המשפחות. השירה פורצת מאליה – "עם ישראל חי". הקול מתערבב בבכי, בחיזוקים ארוכים, בכתפיים רועדות. האוקיינוס שמפריד בין ישראל לאמריקה נעלם ברגע אחד. עם ישראל נהפך לגוף אחד של כאב וערבות הדדית

בשטחי כינוס ובבסיסים; אלפי חבילות מזון וציוד הגיעו למשפחות מפנות; אלפי ביקורים אישיים נערכו אצל פצועים ומשפחות שכולות; מאות מזוזות הוחלפו בבתי משפחות שחוו טרגדיה.

החמ"ל בכפר חב"ד פעל יומם ולילה. בכל שעה נכנסו נתונים חדשים: עוד משפחה, עוד בקשה, עוד חייל שזקוק לעידוד. שלוחים מכל רחבי העולם התקשרו להציע עזרה, תרומות זרמו מחו"ל, תחושת שליחות כלל־עולמית אחזה בכולם.

מהמתחם יצאו בכל יום משאיות עמוסות במוצרי מזון, במשחקים ובממתקים. חולקו כרטיסי מזון לסיוע מידי למאות משפחות שפנו מביתן, העניקו מאות אפודים וקסדות לכוחות בשטח, ואלפי משפחות קיבלו ערכות עזרה ראשונה, כשאלפי שליחי חב"ד הפזורים ברחבי הארץ מביאים פיזית את הסיוע למשפחות לחיילים ולמפונים.

"מה שקרה בלילה ההוא בכפר", אומר אחד מהצוות, "הפך עד מהר רה למפעל רוחני־לאומי. הרבי שלח את שליחיו לכל קצה של הארץ, והם הדליקו את האור, כל אחד במקומו".

המסע של התקוה

בלילה ההוא הטלפון בחמ"ל 'צעירי אגודת חב"ד' לא חדל לצלצל. על הקו – אבות, אמהות, אחים ואחיות של חטופים, מחפשים מלה, חיבוק, תשובה.

הרב יוסף יצחק אהרונב, יו"ר 'צעירי אגודת חב"ד', עמד על רגליו ואמר: "ניסע עם המשפחות אל אהל הרבי. נביא את הזעקה למקום שבו אין דלתות נעולות. שם נבקש שיפעל בשמים לזכותן. שם יקבלו כוח". כך החל אחד המסעות הבלתי־נשכחים בתולדות העם היהודי – 'מסע התקוה' – שייזכר כפרק של אמונה, אחווה ולוגיסטיקה מופלאה שנולדה מתוך כאב. בכפר חב"ד הוקם תוך שעות חמ"ל מאולתה צוותים של שלוחים, אנשי מנהלה, מתנדבים ורופאים הצטרפו למבצע. הבעיה הראשונה היתה בירוקרטיה: לרוב המשפחות לא היו דר כונים בתוקף, ולחלקן אפילו לא הונפקו מעולם. בסיוע משרד הפנים הונפקו מסמכים תוך שעות בודדות. אחר־כך הגיעה סוגיית הווזיות, משוכה בלתי אפשרית בימים רגילים, אך לא כשמדובר בשליחות של הרבי. תוך פחות מיממה, ובלחץ פניות שהגיע עד הבית הלבן, נפתחה הקונסוליה האמריקנית בתל אביב ביום ראשון, לראשונה בתולדותיה, במיוחד עבור משלחת המשפחות. "ראינו דמעות בעיני הפקידים", סיפר אחד השלוחים, "הם הניפו דגלים על עמדות העבודה שלהם".

במקביל, פעל הרב אהרונב מול הנהלת 'אל על'. התוצאה: מטוס שלם, טיסת חרום מיוחדת, הוקצה למשלחת. על סיפונה – משפחות החטופים, צוות רפואי, אנשי טיפול, מלווים רוחניים ושלוחים. על כל מושב הונח חבילת תפילה קטנה: סידור, תהילים, ציצית וספרון מדברי הרבי.

"זה לא היה עוד טיול מאורגן", אמר אחד מהצוות. "זו היתה שלי חות עם לבבות שבורים, והיה עלינו לשאת אותם על כנפי התקוה". העלות האדירה, שנאמדת בלמעלה משלושה מיליון דולה, גויסה בתוך ימים בודדים בזכות תורמים מהארץ ומהעולם שנרתמו מיד לשמע הדברים. הרב אהרונב סיכם במשפט אחד: "כשמדובר בלבבות של עם ישראל – אין מחיר".

תפילה, דמעה ותקוה שנולדה באהל

מפגש מרגש של נשמות שניצלו ונושמות אמונה – סיפורם של אלי שרעבי והאחים בוחבוט

ובימים אלו לאחר המלחמה היא הגיעה לקבר ישראל.
הנוכחים עמדו דוממים, ונדמה היה כי גם האב־נים בוכות עמו.

”זו הפעם הראשונה שנכנסתי לבית־כנסת מאז השב־י, אמר חרש, ”אבל כאן, באהל של הרבי, הרג־שתי שזו הפעם הראשונה שאני נושם באמת”.

כמה חודשים קודם לכן עמד שם גם יעקב בוח־בוט, אחיו של אלקנה בוחבוט שנחטף לעזה.

הוא הגיע במסגרת המסע ההיסטורי של ’צעירי אגודת חב־י’ עם משפחות החטופים כשהלב קרוע, אך עיניו נשואות למרומים. ”המסע לרבי”, סיפק, ”היה הרגע שבו נולדה התקוה. ידענו מאז בלב שלם – אחי יחזור”.

והנה, שנתיים אחרי, אלקנה שב מן השבי.

השניים הצטלמו יחד, מחזיקים את תמונת הרבי בידיהם, מביטים בעדשה ובוכים. אותה תמונה פשוטה הפכה לסמל של מסע שלם, מסע של אמונה שנבחנה באש ועמדה בה.

”זו לא רק תמונה”, אמר יעקב. ”זה מה שהחזיק אותנו שנתיים שלמות. זו ההוכחה שהתקוה שנולדה באהל התגשמה”.

הביקורים האלה, של ניצולים ובני משפחותיהם באהל הקודש, אינם רק רגעים אישיים של הודיה, הם תמצית של שליחות חב־יית.

רגע שבו הלב היהודי הפצוע נוגע במוקד של אור עולמי ומגלה מחדש מהי תקוה, מהי אמונה, ומה פירושו של ”עם ישראל חי”.

שעם ישראל זקוק לא רק להגנה צבאית אלא גם לה־גנה רוחנית. התפילין, המזוזה ונרות השבת – הם המגן הפנימי של העם”.

אחריות רוחנית לדור

במטה צעירי חב־י רואים בפעילות של השנתיים האחרונות פרק חדש בשליחות הכוללת של חב־י בארץ הקודש.

בימים שבהם מחפשת החברה הישראלית אחדות, משמעות ותקוה, הפעילות הזו מהווה דוגמה חיה למהי שליחות ציבורית אמיתית: לפעול מתוך אהבה, ללא תנאים, באמונה שבכוח האור לגבור על החושך. ”החזית אולי נרגעה”, אמר הרב אהרונוב, ”אבל הנפש של העם עדיין פצועה. תפקידנו להמשיך ולרפא – בחינוך, בתפילה, בשיעור תורה, במזוזה על הדלת. כל נר שאנחנו מדליקים הוא נצחון”.

גם בשעה שמשתנות הכותרות והמציאות נראית שלווה יותר, מערך החרום של צעירי חב־י ממשיך לפעול בשקט, בעקביות ובעוצמה. אלפי מתנדבים, שלוחים ובני משפחותיהם מוסיפים מדי יום מעשי חסד, תפילה וחיזוק.

”כולנו חיילים בצבא האור של הרבי”, אמר הרב אהרונוב. ”וכל חייל כזה – אם הוא שליח, אם הוא מתנדב, אם הוא יהודי שמניח תפילין או מדליק נרות שבת – הוא חלק מהנצחון האמתי”.

האור שלא כבה

מערך החרום של צעירי אגודת חב־י הפך בשנתיים האחרונות לסמל של מסירות, אמונה וארגון למופת. מאז פרוץ המלחמה ועד היום הוא משמש מגדלור של חסד ותקוה עבור אלפי משפחות, חיילים וקהילות בכל רחבי הארץ.

אך מעל הכל הוא מהווה ביטוי חי להוראתו של הרבי מליובאוויטש זי”ע: להאיר בכל מקום, בכל זמן, ובפרט בשעת חשכה, וכפי שניסח זאת אחד מבני המ־שפחות: ”בעיצומם של הימים החשוכים ביותר – צעי־רי חב־י היו האור הראשון שראינו”.

הקור הניריירוקי של ערב חורפי עטף את רחובות קווינס, אך באהל הקדוש של הרבי מליובאוויטש זי”ע שרר חום אחר, חום של דמעות, של נשמות, של אמונה.

שעות אחדות בלבד לאחר שעדותו של אלי שרעבי, ניצול השבי, הדהדה באולם מועצת הבטחון של האו”ם, הוא הגיע לשם, למקום שממנו יוצאת נחמה לעולם כולו.

לאחר 491 ימים בשבי חמאס בא אלי שרעבי לומר מזמור לתודה. לא על דברים קטנים, אלא על עצם החיים.

הוא הגיע בליווי רבנים מחסידות חב־י ובראשם הרב מנדי קוטלרסקי ממטה חב־י העולמי והרב זלמן וולוביק, להודות לה’ על הישרדותו, להתפלל למען החטופים שעדיין בעזה, ולומר קדיש ראשון בחייו על בני משפחתו שנרצחו.

אחיו, שרון שרעבי, שעמד לצדו, התקשה לעצור את הדמעות.

בשנה שעברה, כשאלי היה עדיין בשבי, הוא עצמו עמד באותו מקום ממש וביקש מהרבי לפעול בשמים ישועה. ”בדיק שנה אחרי התפילה ההיא”, סיפר, ”שוחרר אלי. באנו עכשיו להודות”.

במעמד מצומצם וטעון הדליק אלי נר נשמה, הניח פתק תודה בכתב־ידו, וקרא בקול את שמות החטופים שנותרו בעזה.

ואז נשמע קולו הרועד באמירת הקדיש, ”יתגדל ויתקדש שמייה רבא” – לזכר אחיו יוסי הי”ח, שנרצח בשבי וגופתו עדיין היתה מוחזקת אז בידי חמאס, להיום, בשנת תשפ”ו, לאחר שהחטופים החיים שבו לביתם והרבה מן הלוחמים חזרו לשגרה, מביט הרב אהרונוב לאחור בענוה ובאמונה עמוקה:

”ראינו את יד ההשגחה בכל רגע”, הוא אומר. ”כש־נראה היה שהכל קורס, עם ישראל התעורר. שלוחים, מתנדבים, נשים וילדים, כולם נהפכו לגוף אחד. הרבי לימד אותנו שאין מצב שבו אפשר לשבת בחיבוק ידיים. תמיד יש מה לעשות, תמיד יש למי להאיר”.

אך גם כעת, לאחר סיום המלחמה, הפעילות לא נעצרת. ”המערכה הצבאית אולי הסתיימה, אבל המ־ערכה הרוחנית והאנושית רק מתחילה”, מדגיש הרב אהרונוב.

”יש משפחות חטופים שחזרו הביתה אך הדרך לשיקום עוד ארוכה – נפשית, רגשית ומורלית. יש משפחות חללים שזקוקות לליווי תמידי, לעידוד ול־חום. ויש, לצערנו, משפחות יקרות של חללים שעוד לא שבו אליהן יקיריהן. מבחינתנו, כל אחת מהן היא שליחות בפני עצמה”.

מה שמייחד את הפעילות של ’צעירי חב־י’ הוא השילוב בין ערכים חסידיים עתיקים לבין יעילות ארגונית מודרנית.

מאות שלוחים פועלים כיום באופן מתואם תחת המטה המרכזי, תוך הקפדה על סדר, שקיפות, תיאום עם רשויות הבטחון והעיריות. אך בליבה של כל פעו־לה עומדת אותה אמת פשוטה שהנחיל הרבי: אהבת ישראל שאינה תלויה בדבר.

”לא שואלים מי אתה”, אמר אחד הפעילים. ”שואלים רק איך אפשר לעזור לך”. בין אם מדובר בחייל בחזית, באם שכולה, בילד שנפצע או במשפחה מפונה – היחס תמיד אישי, חם, מכבד ומקרב.

עשרות צוותים ממשיכים לפעול מדי שבוע, מח־לקים ערכות שבת, מבקרים פצועים, מקימים שיעורי תורה ומעגלי תמיכה לנפגעים.

”כשפרצה המלחמה”, מספר שליח ותיק, ”הבנו

”ראינו את יד ההשגחה בכל רגע, כשנראה היה שהכל קורס, עם ישראל התעורר. שלוחים, מתנדבים, נשים וילדים, כולם נהפכו לגוף אחד. הרבי לימד אותנו שאין מצב שבו אפשר לשבת בחיבוק ידיים. תמיד יש מה לעשות, תמיד יש למי להאיר”.

מתנדבים מכינים ארגזי מזון למשפחות החטופים ולמפונים בדרום